

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt IV. Variæ Suauis calumniæ de Synodi dilatione, susceptoque à Pontifice Syriæ Patriarcha, reiectæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

narravit, fuisse in eo Decreto requisitas consensionem auctoritatem- 1552.
que Pontificis & Apostolicæ Sedis ?

11 Tam palmaris mendacij confutationi par est adiiciam solutionem eiusdem calumniæ. Cur, inquit ille, disputandi locus negabatur Protestantibus aduersus Decreta iam constituta in Concilio, si ea certa & extra falsitatis aleam non erant, donec à Romano Pontifice confirmarentur ? In promptu ratio est : Quia reipsa confirmabantur, pro eo ac Pontifex de illis edoctus subinde per suas litteras ad Præsides ea comprobabat, & edenda per typos curabat, variisque adiectis significationibus confirmabat : & ubi cetera deessent, eadem ipsa responsa, quæ Cæsaris Oratoribus voce, quæ Carolo Germanisque Ecclesiasticis scripto reddita à Paulo & Iulio, postulanti- bus, ne res sancitas in controuersiam ampliùs reuocarentur, effica- cis comprobationis vicem subiissent. Quamquam in fine Synodi, quò solemnior firmiterque memoria rerum omnium in factis Eccle- siæ superesset, prudenter & à Synodo postulata, & à Pontifice pro- lata fuerit vniuersalis ac diserta illarum confirmatio, sicuti suo loco scribemus, cum haud nouum sit, eamdem actionem iteratis com- probationibus confirmari ad cautionis vbertatem, ac maiestatis ac- cessionem; eo sanè pacto, quo magnifico ædificio maior columna- rum numerus apponitur, quàm illi sustinendo sufficiat. Quemad- modum Angelorum est præstantia, qui famulis non indigent, famu- lis carere; sed hominum, quibus illi sunt opus, supra quàm indi- geant, iis abundare : ita vniuersè rebus, quæ fulcimentis non egent, præstantiæ vertitur, fulcimentis vacare; sed rebus, quæ fulcris in- digent, eis supra quàm indigeant abundare.

C A P V T I V.

Varia Suavis calumniæ de Synodi dilatione, suscepto que à Pon- tifice Syria Patriarcha, reiecta.

1 Sed nondum Suavis cauillos euasimus. Is ad carpendum Pon- tificem obseruat in primis, suspensionem Synodi, tametsi ad duos annos statutam, decem postea perdurasse. Verùm hic au- ctor (quod alibi notatum est) vitium præ se fert maxime dissenta- neum homini, artem quam exercet Suavis profitenti, hoc est men- daciorum textori, vitium inquam obliuiosi. Quo pacto exciderat è memoria quod paulò antè narrauerat, spatium biennij fuisse sub conditione præscriptum, si obstacula interim defuissent; nimirum, inter Christianos Principes discordiæ? Licebat ipsi animaduertere

Pars II.

D d d

ex

1552. ex ipsa historia à se conscriptæ serie, an vllam pacis auram respira-
uerit Christiana Respublica vsque ad postremos Henrici Secundi
dies, & Pij IV. Pontificatum, quo tempore statim susceptum per-
fectumque consilium est Synodi reuocandæ.

* Hæc om-
nia conti-
nentur in re-
latione Del-
fii Nuntij
in Germania
ad Caraffam
Cardinalem,
Pauli IV. ex
fratre nepo-
tem, apud
Burghesios.

Præterquam quod omittendum non est, cùm Concilium ad id
vsque temporis Cæsar ac Germani suis officiis auxiliisque curassent,
semel iterumque congregassent, ac sustinissent in posterum com-
plures annos, eius restitutionem illis displicere cœptam. Etenim
Carolus, ^a qui antea Synodum, veluti componendæ Germaniæ in-
strumentum, optauerat, spe huiusmodi fructus iam abiectâ, atque
in ipso vulneratâ à perduellibus Germanis eâ inuicti Principis ex-
stimatione, quam per tot heroica facinora sibi construxerat, perse-
ptam quandam auersionem concepit in Teutonicum nomen,
nec æquis planè oculis aspicere poterat quempiam illius nationis,
quasi obscuratæ suæ gloriæ monumentum. Vsque adeò, vt non mo-
dò numquam postea Germaniam repetierit, sed parum aut nihil
opera Germanicis negotiis impenderit, & iam tum apud se statue-
rit, se Imperio abdicare, & in fratrem illud transferre, tamen ob-
sisterent & Comitæ, & ipse Ferdinandus, qui satis intelligebat, ac-
cessionem splendoris iacturâ fortissimi maximeque neces-
sarij clypei sibi constituram. Similiter quoque Germani, mutata len-
tentia, in apertam à Concilio alienationem conspirarunt. Hæretici,
qui ab eo semper in sinu abhorruerant, ipsumque petierant solâ spe
non obtinendi, & interim retardandi per eam petitionem imperum
aduersarum virium, iam harum deposito metu, apertè reluctaban-
tur, ne rursus eam officinam restitutam aspicerent, in qua ipsorum
proscriptio cudebatur. Catholici magna ex parte ab opinione de-
iecti, quod per Synodum exoptata concordia comparanda esset,
Concilium formidabant tamquam nouarum emendationum angu-
stiarumque tribunal. Quamobrem opus fuit, vt Pontifices aduer-
sâ aquâ nauigarent, vt ad portum adducerent nauigium illud,
quod in anchoris substiterat, onustum remedijs, infirmo Ecclesiæ
corpori saluberrimis.

Subiicit hîc Suauis, à Iulio, quò specie quadam populis satisfacere-
ret, cœtum feruidè destinatum fuisse eo nomine, vt mores refor-
marentur; sed illicò euanuisse. Sæpius his responsum à nobis est,
vniuersali morum reparationi, vt res benè succederet, vniuersali
consultatione consensuque opus fuisse, atque idcirco à multis Pon-
tificibus eam tentatam extra Concilium, à nullo confectam. Etenim
negari non potest, inter eos certè aliquos fuisse Religionis stu-
diosi-

1552.

diostimos, cuiusmodi potissimum Adrianus Sextus, & Paulus Quartus fuere. Quin ubi quispiam res in hoc genere gestas ab hęc correctionibus neququam abhorruisse, cum tot ac tam graues deprehendantur, quę ipsis consentientibus, quinetiam extimulantibus, sancitę sunt in Concilio ætate Pauli Tertij, Iulij, ac Pij: & tamen probę intelligebant, ob quamdam honestatis publicę rationem, minüs se liberos futuros ad Synodorum legibus frequenter derogandum, quàm emendationibus, ipsorum voluntate ac potestate constitutis.

4 Irridet postea Suauis, quasi artem Pontificis ad compensandam apud opinionem vulgi vanã quadam specie dissolutionem Concilij, iacturamque Germaniæ, quod Syriæ Patriarcham in Synodum exceperit, qui illius nationis nomine obedientiam Pontifici deferebat: quam artem pariter ille adscribit Paulo Tertio, qui cum Patriarcha & quibusdam Episcopis Armeniæ similiter egit. Affirmat etiam, eodem actus odio, inanem huiusmodi speciem Præsulum Græcorum ab Eugenio Quarto Basileensi Synodo fuisse oppositam. Sed vt ab hoc postremo reordiamur; Si accessus ipsius Constantinopolitani Imperatoris cum suo Patriarcha, & compluribus suorum Præsulum ac Theologorum, inanis species ac fucus est, nesciuerim profecto, quidnam solidi ac subsistentis nomen promereatur. Quod spectat ad exhibitum à Syro Patriarcha obsequium, sedente Iulio (& idem valet in Armenios, sedente Paulo) num forte satius erat, illum reiici, & suo nomine, & legitimis litteris eorum populorum, qui Nestoriano schismati diutiüs adhæserant, ad unitatem Ecclesię remigrantem? Extat ^b in Actis Vaticanani Senatus ^{b 20. Febr.} eiusmodi litterarum sententia, in quibus tum Ecclesiastici, tum laici nationis illius, obedientiam Romano Pontifici profitentur; ab eodem confirmari Patriarcham suum Simonem Sulahanum S. Basilij Monachum petunt, & vnã cum eo regressuro idonei viri missionem flagitant, qui de Fidei rebus ipsos edoceat. Extat etiam ibidem apposita Fidei professio, quam in Senatu Purpuratorum habuit idem Patriarcha: rei verò series & occasio plenius exponitur in Annalibus ^c Ecclesiasticis illius ætatis. Dum verò Suauis Romanam ^{c Vide Bzontium in anno 1553.} Aulam deridet, quod mirificè lætata fuerit Syri aduentu, eique conuersionem illam ceu minüs constantem exprobrat, caueat profecto ne palàm faciat, derisores Romę esse pariter Cęli derisores; in quo, ex Christi testimonio, *magnum est gaudium super vno peccatore penitentiam agente*; tamen si eorum plerique postmodum relabatur

D d d 2

tur

oria
ily Tr
II.
IV

1552. tur in crimina. Reuocemus in memoriam ingeniosam S. Thomæ doctrinam; ab eo, qui pium consilium à quopiam susceptum inficiatur esse opus Dei, quia diu non perdurat, Manichæorum impietatem comprobari, quæ Deum rerum tantummodò corruptionis expertium, non item corruptionis capacium, auctorem facit. Si huiusmodi dubitationibus, & his inconstantia exemplis commoer Pontifices se difficiles præbuisent in amanter excipiendis iis qui ad Ecclesiæ sinum accurrunt, haud certè Christo fuissent adepti tam vastam orbis partem in America, aliisque regionibus recens detectis; quæ sanè adeptio à Romana Sede coëmpta est perpetua ingentis pecuniæ, præclarique sanguinis profusione, non alio recepto ibi emolumento ex illis barbaris ad Fidem conuersis, præter adiectos Deo cultores, & cælo ciues. Quisquis ad has irrisiones cauendas, tamquam prudentiæ normam statueret, nihil vquam agere cum irriti euentus ac deperditi laboris periculo, duas artes, quæ humanæ vitæ sunt cardines, eliminaret, agriculturam & mercaturam.

CAPVT V.

Concordia firmata in conuentu Passauiensi inter Cæsarem ac Protestantas. Varia bellorum euenta. Quæ Pontifex apud vtrumque Principem egerit per Achillem Grassium, & Prosperum Sanctacrucium.

1553.

Quo tempore Protestantas ad opprimendum Cæsarem arma sustulerant, Henricus Rex ab illis accitus, qui cum eo fœdus anno superiori iunxerant, sed occultè, vt ante tonitruum strepitum fulmen feriret, splendidos libellos ad arma sua cohonestanda vulgauerat; simulque validis copiis Cæsaris ditiones inuasit, ac prius Lotharingiam, Cæsaris beneficiariam, occupat, misso in Galliam illius Principe puello, & in suam potestatem redactis Metis, Tullo & Veroduno; progressusque in Germaniam, quam spe iam deuorauerat, breuè expertus est, ab eis, qui assertam Deo ac legitimo Principi fidem violant, eam fœderato minimè seruari. Protestantas cœperunt magis sibi timere ab amico præpotenti, ob ingentis exercitus robur, ingentisque regni propinquitatem, quam ab hoste imbecillo, ob inopiam parati militis, & longinquitatem hereditariæ ditionis. Eapropter vix inducto concordia negotio inter eos ac Cæsarem, ad Regem de re futura quasi præterita scripserunt, affirmantes, controuersias iam esse compositas, proinde le

* Vide Parturam vltimo libro primæ partis, ac Spondanum, anno 1552.

Regi